

Hrvatska planinarska obilaznica

Otkad spoznasmo planinu s njom smo na koji god je to način moguće. Nije to nama kao paru dug vremenski tijek, ali je toliko intenzivan da često ne pamtimo što je bilo prije. Od samih početaka našeg tumaranja što po šumskim putima, što samim planinskim vrhovima najčešće Lijepe naše pa do odluke da započnemo poduhvat zvan Hrvatska planinarska obilaznica, prošlo je svega 5 godina. A u tom trenutku odluke i ne sluteći, započeli smo jedan drukčiji život.

Mnogi će pomisliti kakva glupost je trošenje novca i vremena u obilascima određenih vrhova, utiskivanju pečata u zato predviđenim mjestima u dnevniku obilaznice, često u utrci s vremenom i samim sobom da bi došao do nečeg naoko besmislenog. Čemu sve to?

A teško je ponuditi zadovoljavajući odgovor nekom tko se u tomu nije okušao. Isprva je to jedna zanimljivost, ne toliko važna, koliko simpatična, dok ne preraste u sviđanje pa nekavu potrebu, na kraju gotovo zaludjenost. S vrha na vrh, s pečata na pečat. I tako iz vikenda u vikend, mjeseca u mjesec i dalje. I onda pomisliš nakon određenog broja prikupljenih pečata, da su oni upravo to, samo pečati koje krasi neko priznanje, ne novčano već ono ljudi sličnih poimanja. Pa skupljaš još i još jer glupo je odustati, a smisla više nema, putem se izgubio. I naposljetku shvatiš da sva bit leži u planini i njenim vrhovima koje pamtiš, koji žive s tobom u narednim godinama, planini velebnoj kojoj iznova hrliš u sjećanjima. Pamtiš onaj osjećaj ispunjenosti, zadovoljstva i mira koji te obuzima svaki puta kada sjedneš na kamen ili travu nekog vrha promatrajući krajeve u daljini, znane ti i neznane. I znaš da si tu došao radi toga i da je zaludjenost prolaskom obilaznice prerasla u ovisnost za ovim osjećajem. S tobom su vrhovi našeg Gorskog kotra, Velebita, Dinare i Biokova, a njihova surova ljepota mami i poziva na ponovne susrete. A povrh svega pamtiš iskušanja, i trud, i muku, i da, strah, koji su uvijek prisutni kada u planinu vodiš djecu. Ali ideš, ne posustaješ i uspijevaš osvježavajući pritom sebe. Rasteš u toj planini.

Da, obišli smo čitavu obilaznicu, nešto više od 150 vrhova, dobili priznanje struke, istomišljenika. Ali prava nagrada druge je prirode, zabilježena negdje na bespućima našeg krša, na vrhovima i šumskim putovima, zauvijek zarobljena u fotografijama. Ona je u svakom koraku, koliko god naporan bio, u zadovoljnom osmijehu koji je izmamio neki vidik, ali i prolivenoj suzi na licu djeteta umorom izazvanoj. Nagrada je naša djevojčica i običnih 100-ak joj vrhova, njenih 5 godina od prvih nesigurnih koraka pa do 12satnog planinarenja po vrletima i goletima nimalo bezazlenih planina.

Hrvatska planinarska obilaznica nama nije natjecanje, nije nagrada i priznanje kojim se hvališ. Nema tapšanja po ramenu, nema materijalne zadovoljštine. Ona je priča i pjesma, oda obitelji, planini, ali i cilju i predanosti.

Napisala: Iva Halasz